

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Kuchynkou v právní věci
žalobce: J.J., zastoupeného Mgr. Martinem Pechem, advokátem AK se sídlem Malá 6, Plzeň,
proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, se sídlem Škroupova 18, Plzeň,** v řízení
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne **14.3.2011, čj. DSH/1373/11,**

t a k t o :

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 14.3.2011, čj. DSH/1373/11, se z r u š u j e a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.

II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 7.760,- Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Martina Pecha do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Žalobou podanou soudu osobně dne 31.3.2011 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 14.3.2011, čj. DSH/1373/11, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalobou napadeným rozhodnutím Krajský úřad Plzeňského kraje co do výše uložené pokuty změnil a ve zbytku potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Kralovice ze dne 26.1.2011, čj. OD-2225/11-611/2010-Cer, jímž byl žalobce uznán vinným *jednak* ze spáchání přestupků na úseku dopravy a silničního hospodářství dle § 23 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích, kterých se dopustil několika skutky tím, že porušil čl. 7 Nařízení Evropského parlamentu a rady (ES) č. 561/2006 ze dne 15.3.2006, o harmonizaci některých předpisů v sociální oblasti, týkajících se silniční dopravy, a *jednak* ze spáchání přestupků na úseku dopravy a silničního

hospodářství dle § 23 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích, kterých se dopustil několika skutky tím, že porušil čl. 15 odst. 3 Nařízení Rady (EHS) č. 3821/85 ze dne 20.12.1985, o záznamovém zařízení v silniční dopravě. Proto byla žalobci rozhodnutím správního orgánu prvního stupně, ve znění rozhodnutí odvolacího správního orgánu, uložena pokuta v částce 5.000,- Kč.

Přestupky jsou upraveny zákonem č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o přestupcích*“).

Není-li v zákoně o přestupcích nebo jiném zákoně stanoveno jinak, vztahuje se na řízení o přestupcích zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*správní řád*“ nebo „*spr. ř.*“) [§ 51 zákona o přestupcích].

V žalobě se **sub II.** namítá, že bez zřetele k tomu, zda je žalobce skutečně vinen ze spáchání přestupků ve smyslu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, je dle jeho názoru nutné poukázat na tu skutečnost, že mu měl být kladen za vinu jeden pokračující přestupek spočívající v nedodržení stanovené doby přestávky. Z dikce rozhodnutí učiněného správním orgánem prvního stupně explicitně nevyplývá, z kolika přestupků je vlastně žalobce viněn, dá se však se zřetelem k odůvodnění rozhodnutí předpokládat, že celkem ze šesti. Ponecháme-li stranou, zda žalobce spáchal či nespáchal závadové jednání jemu kladené za vinu, je třeba říci, že i pokud by správní orgán měl uznat žalobce vinným, měl tak učinit vzhledem k blízké časové souvislosti a typové shodnosti jednání a vinit tak žalobce ze spáchání přestupku jediného, spáchaného šesti dílčími útoky, resp. dvou pokud mu ještě chce správní orgán klást k tíži špatnou práci s přepínacím mechanismem tachografu dne 17.3.2010 a 21.7.2010. Tato otázka pochopitelně není tak akademickou, jak by se možná mohla zdát, neboť se zavedením bodového systému u řidičských průkazů, může být podobné rozhodnutí správního orgánu nežádoucím precedensem a toto posléze nesprávně vyhodnoceno ohledně následného vyznačení trestných bodů v řidičském průkazu žalobce. Pro řidiče z povolání, jakým je žalobce, se tedy jedná o otázku naprosto klíčovou. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vykazuje dle názoru žalobce jistou míru nepřezkoumatelnosti ve výroku ohledně toho, z kolika přestupků je žalobce viněn, když z odůvodnění rozhodnutí odvolacího orgánu pak ale vyplývá, že žalobce měl dle správního orgánu prvního stupně spáchat nejspíše šest přestupků. Tento názor správního orgánu prvního stupně není správný a zakládá dle názoru žalobce nezákonnost celého rozhodnutí.

Sub III. žaloby se uvádí, že ze spisového materiálu vyplývá, že Městský úřad Sokolov stíhal žalobce za možné přestupky spáchané v rozmezí od 25.6.2010 do 22.7.2010, když z čeho by měla vyplývat pochybení obviněného mimo toto časové rozmezí není ze shodného spisového materiálu vůbec zřejmé. Do shora popsaného časového rozmezí pak patří toliko dva správním orgánem tvrzené přestupky žalobce, a to ze dne 13.7.2010 a 21.7.2010. Ostatní údaje nebyly dle názoru žalobce získány legální cestou, jelikož žalobce neposkytl správnímu orgánu dobrovolně digitální kartu řidiče ani tato nebyla získána ze strany PČR zákonnou cestou. Žalobce má navíc v této souvislosti za to, že správní orgán může hodnotit pouze 28 dnů zpětně po kontrole a nikoli déle než jeden rok, jak správní orgán prvního stupně činí. Žalobce již v průběhu řízení před správním orgánem uvedl, že mohlo dojít k nesprávnému úřednímu postupu zasahujícího policisty pprap. J.L. a navrhl jeho výslech, když tento výslech

správní orgán prvního stupně neprovedl. V případě, že správní orgán prvního stupně důkaz neprovedl, je třeba na základě obecně platné zásady „in dubio pro reo“ vyhodnotit tvrzení obviněného jako pravdivé, jelikož žádné jiné tvrzení správní orgán prvního stupně v době rozhodnutí neměl k dispozici. Nesprávnost úředního postupu policisty pak obviněný především spatřoval v tom, že zasahující policista obviněnému nijak neukázal údaje, které na digitální kartě zkoumal, resp. obviněný zjevně neměl k dispozici žádný korektiv údajů později poskytnutých správnímu orgánu prvního stupně, a proto se k těmto údajům vůbec nemohl vyjádřit a byl tak nutně zkrácen na svých zákonných právech. Žalobce považoval a považuje navržený důkaz naopak za naprosto nezbytný k potvrzení či vyvrácení jím tvrzeného nesprávného úředního postupu policisty, přičemž neprovedení výsledku zasahujícího policisty pak zakládá nepřezkoumatelnost celého rozhodnutí a postupu správních orgánů. Nesprávnost úředního postupu policisty pak žalobce dále spatřoval vtom, že zasahující policista nezobrazil na požádání žalobci požadované údaje, resp. tvrzené pochybení žalobce tomuto prostřednictvím přenosného počítače, který má zejména k tomuto účelu v automobilu, a to s odkazem na tu skutečnost, že se mu údajně měla vybit baterie v tomto počítači. Žalobce tedy zjevně neměl k dispozici žádný korektiv údajů později poskytnutých správnímu orgánu prvního stupně, k těmto se například vůbec nemohl vyjádřit a byl tak nutně zkrácen na svých zákonných právech. V případě, že správní orgán prvního stupně důkaz neprovedl, je třeba na základě obecně platné zásady „in dubio pro reo“ vyhodnotit tvrzení žalobce jako pravdivé, jelikož žádné jiné tvrzení správní orgán prvního stupně v době rozhodnutí neměl k dispozici. Odvolací správní orgán argumentaci uvedenou výše, která byla podstatou odvolání žalobce, neřešil, pouze popsal, jakým způsobem pravděpodobně proběhla kontrola žalobce ze strany PČR dle úředního záznamu o tomto vyhotoveném. Žalobce má tak především za to, že žalovaný se nevypořádal se stěžejní argumentací z odvolání, zejména s tím, že PČR musí veškeré použité důkazy opatřit cestou, která je zákonná i ohledně procesní stránky věci. Jistou paralelu požadavku na doplnění řízení, který žalobce vznesl, lze spatřovat v případech výsledků policistů, kteří obsluhují radarové měřicí zařízení, pokud je obviněným kladen za vinu přestupek spočívající v nedodržení povolené rychlosti, kde správní orgány standardně vyslyšají z popudu obviněných celou policejní hlídku zastavující řidiče či obsluhu radarového měřicího zařízení, a to právě z důvodu nutnosti prokázání naprosto zákonného postupu policejní hlídky ve smyslu prokázání procesní zákonnosti použitých důkazů na samém vstupu správního řízení. Veškeré pochybnosti je třeba vykládat zcela ve prospěch žalobce, přičemž postup správních orgánů pochybnosti žalobce nerozptýlil a žalovaný se jeho námitkami nezabýval či se těmito zabýval nesprávným způsobem.

Sub IV. žaloby žalobce nesouhlasí ani s tím, že by jako přitěžující okolnost mělo být hodnoceno jeho přesvědčení, že se přestupku / přestupků nedopustil, jelikož způsob obhajoby žalobce - obviněného by dle jeho názoru neměl být hodnocen jako přitěžující nikdy. Žalobce sám sebe považuje za zkušeného řidiče, přičemž dodržování přímo aplikovatelné legislativy je ve společnosti, kde pracuje, ještě kontrolováno nezávislými subjekty a žalobce má tedy důvodně za to, že pokud podobnými kontrolami vždy prošel, pak skutečně nespáchal přestupek / přestupky, které mu správní orgán prvního stupně klade za vinu.

Žalovaný správní orgán se k žalobě vyjádřil dne 24.5.2011 pod zn. DSH/6722/11. **Ad II.** uvedl, že jak z rozhodnutí správního orgánu I. instance, tak z rozhodnutí (výroku i odůvodnění) žalovaného jednoznačně vyplývá, že se žalobce dopustil šesti přestupků

(samostatných skutků) a dle toho správní orgán I. instance uložil i sankci – dle ust. § 12 odst. 1 a 2 a ust. § 23 odst. 2 přestupkového zákona, kterou vzhledem ke snížení počtu přestupků u správního orgánu I. instance žalovaný snížil z částky 7.000,- Kč na 5.000,- Kč. Výrok má oporu v odůvodnění, nejsou shledány rozpory, jak tvrdí žalobce. Žalovaný konstatuje, že šlo o jednotlivé skutky a jednotlivé přestupky – nedodržení bezpečnostních přestávek, překročení denních dob řízení, nedodržení dob odpočinku a špatné zacházení s přepínacím mechanismem tachografu. **Ad III.** žalovaný uvedl, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalovaného tvoří celek. Žalovaný reagoval na námitku žalobce co do oprávněnosti zásahů kontrolních policistů. V tomto bodě odkazuje žalovaný na odůvodnění svého rozhodnutí (str. 4 rozhodnutí o odvolání). Žalobci bylo při kontrole dne 23.7.2010 sděleno, jaká porušení byla zjištěna, a k tomuto se žalobce mohl vyjádřit, což neučinil (viz protokol o výsledcích kontroly, který žalobce podepsal). Žalobce byl seznámen na místě kontroly s výsledky hodnocení činnosti žalobce policisty, ale nevyjádřil se. Kontrolní orgán má právo po řidiči vyžadovat a ten je povinen předložit podle čl. 15 odst. 7 Nařízení EP a R č. 561/2006 např. kartu řidiče (pokud řídí řidič vozidlo vybavené digitálním tachografem). Pověřený kontrolor může zkontrolovat dodržení uvedeného nařízení analýzou záznamových listů, zobrazených nebo tištěných údajů, které byly zaznamenány záznamovým zařízením nebo kartou řidiče, nebo, není-li to možné, analýzou jakéhokoli podkladu, který dokládá nedodržení některého ustanovení. Kontrolní pracovník vycházel z karty řidiče žalobce p. J.J. č. 0000000002MQ8000. Data z tachografu byla vyhodnocena. Vyhodnocením dat na místě bylo zjištěno porušení Nařízení EP a R č. 561/2006 ze strany žalobce, a to nedodržení bezpečnostních přestávek, překročení denní doby řízení a nedodržení dob odpočinku. Výsledky hodnocení stažených dat byly žalobci sděleny. Policisté zjistili nedostatky ve dnech 13.7. a 21.7.2010. Další nedostatky ve dnech 16.4., 13.5., 24.6.2010 (nedodržení bezpečnostních přestávek) a ze dne 17.3.2010 byly zjištěny správním orgánem I. instance na základě zaslaných dat z karty řidiče od Policie ČR Sokolov. S těmito se žalobce seznámil dne 15.9.2010 a 5.10.2010 během ústního jednání. Stížnost na postup policistů při kontrole dne 23.7.2010 žalobce nepodal. Ze spisu však nestandardní jednání policistů, které by mělo vliv na podklady a následně dokazování, nebylo zjištěno. Správní orgán I. instance nedospěl k názoru, že by výsledky policisty L. měl přispět ke zjištění skutkového stavu spáchaných přestupků. Žalovaný v napadeném rozhodnutí na základě zjištění ze spisové dokumentace došel k závěru, že s daty manipulováno nebylo a tedy ani neoprávněně. S námitkami se žalovaný řádně vypořádal, a proto má za to, že rozhodnutí je hodné přezkumu. Na námitku uvedenou **sub IV.** žaloby reagoval žalovaný též v napadeném rozhodnutí, kdy uvedl, že ze strany správního orgánu I. instance by bylo vhodnější vyhodnocení jako přítěžující okolnosti přístup odvolatele při projednávání přestupků, kdy odmítal porušení právních předpisů, ač jednotlivá porušení správní orgán I. instance s odvolatelem prošel a vysvětlil mu je. Nezjištění porušení právních norem ze strany jiných „nezávislých“ osob je pro přestupkové řízení irelevantní. Podkladem pro zahájení řízení o přestupku je kromě oznámení orgánem policie také poznatek z vlastní činnosti správního orgánu. Přestupky projednal správní orgán z úřední činnosti. Na tento žalobní bod reagoval žalovaný také v napadeném rozhodnutí. S odkazem na napadené rozhodnutí žalovaného a dále s odkazem na rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu žalovaný hodnotí námitky žalobce z předmětné žaloby tak, že tyto námitky nenásvědčují tomu, že by byla žaloba důvodná, a proto navrhuje, aby bylo rozhodnuto tak, že se žaloba zamítá.

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „s.ř.s.“).

Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.).

Žaloba je důvodná.

– 1 –

Žalobce se, jak na to ostatně sám upozornil, týká dvě kauzy. V aktuálně rozhodované věci podle správních orgánů spáchal *přestupky* na úseku dopravy a silničního hospodářství dle § 23 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích, kterých se dopustil ve dnech 16.4., 13.5., 24.6. a 13.7.2010 tím, že jako řidič nákladního vozidla o celkové hmotnosti vyšší než 3,5 tuny, užitého pro podnikání v nákladní dopravě, neměl nepřerušenou přestávku nejméně 45 minut a tuto přestávku nenahradil ani kombinací přestávek kratších, takže překročil v těchto případech maximální dobu nepřetržitého výkonu práce o víc jak 10 %, čímž porušil čl. 7 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 561/2006 ze dne 15.3.2006, o harmonizaci některých předpisů v sociální oblasti, týkajících se silniční dopravy, a dále *přestupky* na úseku dopravy a silničního hospodářství dle § 23 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích, kterých se dopustil ve dnech 17.3. a 21.7.2010 tím, že jako řidič nákladního vozidla o celkové hmotnosti vyšší než 3,5 tuny, užitého pro podnikání v nákladní dopravě, s přepínacím mechanismem tachometru nezacházel tak, aby časové úseky „doba řízení“, „jiná práce“ a „přerušení práce a denní doby odpočinku“ byly zaznamenány odděleně a zřetelně, když záznamové zařízení přepnul do režimu „jiná práce“, čímž řádně nevykázal doby přestávky a odpočinku, a tím jako řidič vozidla nevedl stanoveným způsobem záznam o době řízení, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku, čímž porušil čl. 15 odst. 3 Nařízení Rady (EHS) č. 3821/85 ze dne 20.12.1985, o záznamovém zařízení v silniční dopravě. V předchozí věci žalobce podle správních orgánů spáchal *přestupky* na úseku dopravy a silničního hospodářství dle § 23 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích, kterých se dopustil ve dnech 13.11., 18.11. a 24.11.2009 tím, že jako řidič nákladního automobilu o celkové hmotnosti nad 3,5 tuny, užívaného pro podnikání v nákladní dopravě, nevykonával nepřerušenou přestávku v práci nejméně 45 minut po celkové době práce 4,5 hodiny, resp. tuto přestávku nenahradil ani kombinací přestávek kratších, takže překročil v těchto případech maximální dobu nepřetržitého výkonu práce o víc jak 10 %, čímž porušil čl. 7 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 561/2006 ze dne 15.3.2006, o harmonizaci některých předpisů v sociální oblasti, týkajících se silniční dopravy. Oba případy – samy o sobě a zejména vzhledem k uplatněným žalobním bodům – vykazují řadu obdob.

I ve věci týkající se jednání v roce 2009 podal žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně odvolání. Rozhodnutím ze dne 4.11.2010, čj. DSH/14475/10, Krajský úřad Plzeňského kraje toto odvolání žalobce zamítl a odvoláním napadené rozhodnutí první instance potvrdil. Rovněž proti tomuto druhoinstančnímu rozhodnutí podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Plzni. Rozsudkem ze dne 31.5.2011, čj. 17A 69/2010-28, zdejší soud žalobou napadené rozhodnutí krajského úřadu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Proti tomuto rozsudku podal Krajský úřad Plzeňského kraje kasační stížnost. Rozsudkem ze dne 1.3.2012, čj. 8 As 66/2011-74, Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Plzni zrušil a věc mu vrátil

k dalšímu řízení. Rozsudkem ze dne 27.4.2012, čj. 17A 69/2010-91, zdejší soud žalobou napadené rozhodnutí krajského úřadu opětovně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

V předmětném rozsudku Nejvyšší správní soud k posouzení přestupkového jednání žalobce z hlediska jeho povahy pokračujícího jednání nebo jednání ve vícečinném souběhu zaujal tento názor:

[19] Nejvyšší správní soud obecně zdůrazňuje, že jako pokračující přestupek nelze posoudit jednání, jehož jednotlivé útoky nevykazují shodu všech podmínek (viz odst. [11]), byť některé znaky takového jednání podobné až totožné být mohou. Je třeba zdůraznit, že podmínky (§ 116 tr. zákona per analogiam) musí být splněny kumulativně, neboť každá z nich tvoří nedílnou součást závěru o pokračování protiprávního jednání více útoky.

[20] Proto Nejvyšší správní soud nemůže souhlasit se závěrem krajského soudu v tom směru, že jednání žalobce je možné posoudit jako pokračující přestupek spáchaný třemi útoky. Některé znaky přestupkového jednání žalobce odpovídají zákonné definici pokračujícího útoku, nikoli všechny podmínky takové kvalifikace jsou ale naplněny.

[21] Žalobce vykonával práci profesionálního řidiče mnoho let a v té době se také průběžně podroboval předepsaným školením z oblasti bezpečného výkonu práce. Ve vyjádření ke kasační stížnosti náhle (poprvé) tvrdí, že jednal v úmyslném omylu v důsledku nesprávného výkladu citované evropské normy. Na tomto místě je nutné zejména zdůraznit, že tvrzení v této podobě není uvedeno především v žádném z procesních podání žalobce (odvolání proti rozhodnutí správního orgánu 1. stupně, žaloba proti rozhodnutí odvolacího správního orgánu), ve kterých žalobce důsledně staví svou argumentaci na existenci podstatné vady tachografického zařízení v jeho vozidle, zpochybňující hodnověrnost údajů získaných jeho prostřednictvím, případně na jiných shora uvedených skutečnostech, mezi kterými však úmyslně mylný výklad citovaného nařízení přítomný není. Je pravděpodobné, že žalobci byly jako profesionálnímu řidiči jeho povinnosti podle ustanovení citovaného nařízení dobře známy. V takovém případě by mohl být něčím motivován jednat v přímém úmyslu známé povinnosti porušit. Tak ostatně jednání žalobce charakterizoval Městský úřad Kralovice v rozhodnutí ze dne 27. 9. 2010, čj. OD-22186/10-873/2009-Cer, v rámci hodnocení přitěžujících okolností žalobcova jednání. Pokud by si žalobce dotčené předpisy vyložil nesprávně, nemůže se jednat o úmysl, nýbrž o formu nedbalosti ve smyslu § 4 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích.

[22] Není jasné, proč by jednání, posouzené jako přestupek, nemohlo být „*evidentně pojmově nedbalostní*“, jak žalobce tvrdí. Naopak, zákon o přestupcích nedbalostní formu zavinění předpokládá jako princip (§ 3) a vylučuje pouze v případech, kde výslovně požaduje úmyslné zavinění. To není případ přestupku dle § 23 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích. Z předpokladu důkladného školení žalobce v oblasti předpisů o bezpečnosti práce, který nebyl v řízení zpochybněn, vyplývá právě subjektivní stránka přestupku, tedy zavinění žalobce přinejmenším ve formě nevědomé nedbalosti - § 4 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích. Žalobcem užitý pojem úmyslného omylu představuje spíš pokus vylepšit argumentaci o přípustnosti kvalifikace jednání jako pokračujícího přestupku. V té souvislosti je třeba zdůraznit, že chráněný zájem ve zkoumané věci tvoří obecně bezpečnost provozu na pozemních komunikacích (jako u řady přestupků na úseku dopravy), nikoli třeba konkrétní délka povinné přestávky v práci, která může představovat speciální předmět přestupkového jednání ve smyslu § 23 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích.

[23] Pro závěr o tom, že by jednotlivé útoky žalobce spojoval jednotný záměr, neposkytuje dosavadní důkazní řízení dostatečnou oporu. Z ničeho jednoznačně nevyplývá „jediná vůle“ vést každý dílčí útok, (srovnej Novotný O., a kol.: Trestní právo hmotné, Codex, Praha 1997, str. 64 a násl.), proti obecnému zájmu na bezpečnosti silničního provozu, ale ani případně proti specifickému předmětu, představujícímu povinnost dodržovat předepsané přestávky v práci.

[24] Jednoznačně nelze uzavřít ani úvahu o splnění podmínky časové souvislosti žalobcova jednání. Není jistě vyloučené pokračování útoku i po delší dobu, než několika dnů, jako v posuzovaném případě. O časovou souvislost jednání přesto nepůjde tehdy, kdy jednotlivá jednání představují uzavřené úseky, vnitřně nespojené z hlediska přestupkové kvalifikace jednotným (společným) záměrem. Posouzení subjektivní stránky přestupkového jednání žalobce představuje z toho hlediska významný aspekt, dosud rovněž jednoznačně nepodložený řízením.

[25] Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu čj. 8 As 17/2007 - 135 je v posuzované věci třeba interpretovat jinak, než jak to učinil krajský soud v napadeném rozsudku. Vyloučení souběhu správních deliktů v případech, kdy se jedná o pokračující delikt, předpokládá právě existenci podmínek pokračujícího jednání, které v daném případě splněny nebyly. Pak ovšem ani citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu závěr o souběhu správních deliktů nevylučuje.

[26] Tvrzení stěžovatele, že krajský soud za prokázaných okolností nesprávně posoudil právní otázku (kvalifikaci jednání žalobce jako jediného pokračujícího přestupku, spáchaného třemi útoky) je tedy oprávněné. V dalším řízení bude třeba doplnit dokazování výkazy o rozsahu školení žalobce o bezpečnosti práce, specificky právě v oblasti dodržování bezpečnostních přestávek při řízení motorových vozidel, a dalšími důkazy k osobě žalobce jako řidiče. Pokud poté z provedených důkazů posouzených v jejich souvislostech nebude prokázáno, že žalobce jednal od počátku v úmyslu porušovat jemu známou povinnost dodržovat bezpečnostní překážky, tedy také chráněný zájem (ve shora uvedeném obecném nebo specifickém smyslu), nelze jeho jednání posoudit jinak, než jako souběh dílčích přestupků spáchaných z nedbalosti se všemi následky, které z toho vyplývají, a to včetně aplikace ustanovení § 12 odst. 2) věta první zákona o přestupcích, jehož užití bude v takovém případě zcela oprávněné.

Citovaný právní názor Nejvyššího správního soudu a další právní názory vyjádřené v rozsudku zdejšího soudu ze dne 27.4.2012, čj. 17A 69/2010-91, lze s ohledem na období kauz a zejména formulaci žalobních bodů ve značné míře exploatovat i pro účely rozhodnutí tohoto případu a odůvodnění tohoto rozsudku.

– 2 –

Sub II. žaloby se namítá jistá míra nepřezkoumatelnosti ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (= 2A) a spáchání přestupku jediného, spáchaného šesti dílčími útoky, resp. přestupků dvou (= 2B).

– 2A –

Výrok o vině v rozhodnutí Městského úřadu Kralovice ze dne 26.1.2011, čj. OD-2225/11-611/2010-Cer, je rozčleněn do dvou částí. První část se týká spáchání přestupků na

úseku dopravy a silničního hospodářství dle § 23 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích, kterých se žalobce dopustil několika skutky tím, že porušil čl. 7 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 561/2006 ze dne 15.3.2006, o harmonizaci některých předpisů v sociální oblasti, týkajících se silniční dopravy. K tomu je připojen popis skutků ze dne 16.4.2010, 13.5.2010, 24.6.2010 a 13.7.2010. Druhá část se týká spáchání přestupků na úseku dopravy a silničního hospodářství dle § 23 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích, kterých se žalobce dopustil několika skutky tím, že porušil čl. 15 odst. 3 Nařízení Rady (EHS) č. 3821/85 ze dne 20.12.1985, o záznamovém zařízení v silniční dopravě. Do toho je zahrnut popis skutků ze dne 17.3.2010 a 21.7.2010.

Vzhledem k použití množného čísla slova „přestupek“ a vizuálnímu uspořádání celého výroku o vině, jakož i vzhledem k aplikaci ust. § 12 odst. 2 zákona o přestupcích ve výroku o sankci a obsahu odůvodnění správních rozhodnutí, nemá soud za to, že by tu byl prostor k pochybnostem, zda byl žalobce shledán vinným jedním přestupkem či přestupky více. Rovněž podle názoru soudu je z uvedených indicií zřejmé, že žalobce byl správními orgány uznán vinným více přestupky, a to šesti.

K obdobnému závěru došel zdejší soud i v předchozí věci. Blíže viz rozsudek ze dne 27.4.2012, čj. 17A 69/2010-91, s. 7-8.

– 2B –

Klíčovou problematikou je tu však posouzení přestupkového jednání žalobce z hlediska jeho povahy pokračujícího jednání (tento názor zastává žalobce) nebo jednání ve vícečinném souběhu (tento názor zastává žalovaný správní orgán).

I když v právě přezkoumávané věci je situace o něco složitější, v zásadě se lze opřít o předchozí případ žalobce.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22.1.2009, čj. 1 As 96/2008-115 (publikován ve Sb. NSS č. 7/2009), „V přestupkovém řízení správní orgán rozhoduje o vině přestupce a o trestu za přestupek; zkoumá se tu tedy oprávněnost trestního obvinění v širším slova smyslu, jak je chápe čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikována pod č. 209/1992 Sb.; dále jen „Úmluva“). Jak judikatura opakovaně dovodila, platí pro správní trestání obdobné principy jako pro trestání soudní, a v řízení o přestupku je na místě analogicky aplikovat pravidla stanovená trestním právem, pokud samotný předpis správního práva vůbec neřeší spornou otázku a analogie není k újmě účastníka řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2008, čj. 1 As 27/2008 - 67, publikován na www.nssoud.cz).“ Týž soud v rozsudku ze dne 31.5.2007, čj. 8 As 17/2007-135 (publikován ve Sb. NSS č. 10/2007), vyslovil právní větu, že „Trestnost správních deliktů se řídí obdobnými principy jako trestnost trestných činů. Je proto např. vyloučen souběh správních deliktů tam, kde se jedná o pokračující, hromadný nebo trvající delikt, pro trestnost jednání musí být naplněna i materiální stránka deliktu a krajní nouze je stavem vylučujícím protiprávnost jednání naplňujícího formální znaky deliktu.“

Zákon o přestupcích neobsahuje definici právního pojmu „pokračování v přestupku“, tedy definici obdobnou ust. § 89 odst. 3 zák. č. 140/1961 Sb., trestního zákona, ve znění

účinném do 31. 12. 2009, resp. od 1. 1. 2010 ust. § 116 zák. č. 40/2009 Sb., trestního zákona, ve znění pozdějších novel. Podle § 89 odst. 3 zákona č. 140/1961 Sb. *Pokračováním v trestném činu se rozumí takové jednání, jehož jednotlivé dílčí útoky vedené jednotným záměrem naplňují stejnou skutkovou podstatu trestného činu, jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a v předmětu útoku.* Dle § 116 zák. č. 40/2009 Sb. *Pokračováním v trestném činu se rozumí takové jednání, jehož jednotlivé dílčí útoky vedené jednotným záměrem naplňují, byť i v souhrnu, skutkovou podstatu stejného trestného činu, jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a souvislostí v předmětu útoku.* Nová definice je očividně pouze zpřesněním definice původní. Podstatné je, že výše prezentované právní názory podle přesvědčení soudu zcela opodstatňují analogické použití citovaného ustanovení. Pro takový postup je splněn i nezbytný předpoklad použití analogie ku prospěchu účastníka.

V posuzované věci jednotlivé dílčí útoky, jak jsou popsány ve výroku prvoinstančního rozhodnutí, naplňují totožné skutkové podstaty přestupků dle § 23 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích a jsou spojeny shodným způsobem provedení přestupku (nedodržel stanovené doby bezpečnostních přestávek v řízení a nevedl stanoveným způsobem záznam o době řízení, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku). U nedodržení stanovené doby bezpečnostních přestávek by rovněž blízká časová souvislost útoků mohla nasvědčovat možnosti posouzení přestupkového jednání žalobce z hlediska jeho povahy jako pokračujícího jednání.

V žalobcově případě se jedná o přestupky podle ust. § 23 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích. Jde tedy o zaviněný veřejnoprávní delikt, za nějž hrozí pachateli sankce podle § 23 odst. 2 zákona o přestupcích a navíc i jakási sekundární sankce v podobě udělení „trestných“ bodů podle § 123a a násl. a přílohy zákona č. 361/2000 Sb. ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Při dosažení zákonem stanovené hranice těchto bodů pak na řidiče dopadá automatická sankce v podobě pozbytí řidičského oprávnění, a tedy nemožnosti po dobu nejméně jednoho roku řídit motorové vozidlo. Takový zásah musí být opřen pouze o závažné důvody a v procesní rovině je k němu možno přikročit jen na základě zákonem stanoveného postupu. Tímto zákonem stanoveným postupem jsou v daném případě pravidla přestupkového práva hmotného i procesního založená stejně jako pravidla trestního práva na základních zásadách, zejména na presumpci neviny, zásadě *in dubio pro reo*, zásadě postihu za zaviněné jednání (nikoli pouze za způsobení škodlivého následku) a požadavku, že postih je možný jen v případě, že bylo prokázáno, že došlo k naplnění všech znaků skutkové podstaty přestupku, a to jak v rovině jednání a případného následku, tak v rovině zavinění (srov. k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18.5.2011, č. j. 7 As 4/2011 - 79, www.nssoud.cz).

Městský úřad v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí charakter posuzovaného jednání výslovně nezvažoval. Nelze však nezmínit, že byl stran hodnocení protiprávního jednání žalobce vázán právním názorem žalovaného vysloveným ve zrušovacím rozhodnutí ze dne 9.10.2010. V žalobou napadeném rozhodnutí pak krajský úřad uvedl toliko to, že ani zákonodárce ani judikatura se nezabývala formou pokračování v přestupku. Odvolací správní orgán má za to, že šlo o jednotlivé skutky (nedodržení bezpečnostních přestávek, překročení denních dob řízení, nedodržení dob odpočinku a špatné zacházení s prepínacím mechanismem tachografu), které jsou jednotlivými přestupky, nikoli dílčími útoky pokračujícího přestupku.

Na tuto stěžejní otázku nedal odpověď ani Nejvyšší správní soud ve sledovaném případě rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem (rozsudek sp. zn. 1 As 16/2010). Námitka je nedůvodná. Tento právní názor žalovaného je však ve světle závěrů shora citovaného bodu 26 rozsudku Nejvyššího správního soudu předčasný. To proto, že stávající stav dokazování neumožňuje přijmout jednoznačný legální závěr o tom, zda se v daném případě jednáním popsaným ve výroku prvoinstančního rozhodnutí žalobce dopustil vícero přestupků ve vícečinném souběhu stejnorodém nebo jednoho či dvou pokračujících přestupků dle § 23 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích spáchaných více dílčími útoky.

Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22.1.2009, č.j. 1 As 96/2008-115, „*Správní orgán je povinen vždy shromáždit tolik důkazů, kolik je třeba k vyvrácení pochybností a k tomu, aby byly okolnosti spáchání domnělého přestupku postaveny najisto.*“ (dostupný ve Sb. NSS 1856/2009). Na správním orgánu spočívá důkazní břemeno nejen stran prokázání naplnění všech znaků určité skutkové podstaty přestupku ze strany osoby z přestupku obviněné, nýbrž také posouzení povahy jeho přestupkového jednání. Okolnost, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, dosud nemá dostatečnou oporu ve spisech a vyžaduje doplnění naznačené Nejvyšším správním soudem, posoudil soud jako vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.

– 3 –

Sub III. žaloby se namítá, že některé údaje nebyly získány legální cestou, mohlo dojít k nesprávnému úřednímu postupu zasahujícího policisty pprap. J. L. a nebyl proveden jeho výslech správním orgánem prvního stupně, žalobce neměl k dispozici žádný korektiv údajů později poskytnutých správním orgánem prvního stupně a veškeré pochybnosti je třeba vykládat zcela ve prospěch žalobce a na základě obecně platné zásady *in dubio pro reo* je třeba vyhodnotit tvrzení žalobce jako pravdivé.

Ani v tomto případě nesdílí soud názor žalobce, že policie mohla získat vstupní údaje možného přestupku nesprávným úředním postupem, tedy nezákonně, a proto i další nakládání se získanými údaji bylo nezákonné.

Podle § 37 odst. 1 zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů, orgány Policie České republiky v rámci dohledu nad bezpečností a plynulostí silničního provozu podle zvláštního předpisu nebo celní úřady kontrolují, zda je vozidlo v provozu vybaveno doklady předepsanými tímto zákonem, zda vozidlo v provozu je stanoveným způsobem označeno nebo jinak vybaveno a zda jsou dodržovány doby řízení vozidla, bezpečnostní přestávky a doby odpočinku řidičů. Řidič vozidla je povinen předložit orgánům uvedeným ve větě první doklady předepsané tímto zákonem a umožnit jim přístup k záznamovému zařízení.

Kontrola provedená Policií dne 23.7.2010 u žalobce měla nepochybně zákonnou oporu v citovaném ustanovení. Případné vynětí digitální karty z tachografu předmětného vozidla bez řádného záznamu lze kvalifikovat maximálně jako vadnou manipulaci s předmětnou kartou, nikoliv jako nezákonné získání právně relevantních podkladů pro přestupkové řízení. Vadná manipulace nemohla ovlivnit záznam o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku v předchozích dnech. To ostatně netvrdí ani žalobce. Pokud správní orgány

neprovedly žalobcem navrhovaný důkaz výsledkem zasahujícího policisty, který žalobce navrhl prakticky pouze za účelem zjištění správnosti svého tvrzení, zda kontrola na tachografu žalobcova vozidla byla správně zaznamenána, nepochybily. Takové zjištění bylo totiž pro posouzení žalobcova jednání zcela bez právního významu.

Za nedůvodnou považuje soud i další žalobcovu výtku, jejíž podstatou bylo tvrzení o nesprávném úředním postupu Policie, když mu při kontrole nezobrazila údaje získané z karty řidiče. Jak již v napadeném rozhodnutí zdůraznil žalovaný, po předložení karty řidiče bylo bezprostředně zjištěno nedodržení bezpečnostních přestávek v konkrétních dnech a žalobce dostal příležitost ke zjištění se vyjádřit. To dokumentuje protokol o výsledcích kontroly ve správním spisu založený. Ke zjištění při kontrole se měl možnost vyjádřit i v průběhu přestupkového řízení, což učinil. Ani z tohoto důvodu výsledek zasahujícího policisty neměl opodstatnění.

Soud odmítá rovněž tvrzení, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal s jeho odvolacími výtkami obdobného obsahu. O opaku svědčí str. 3 až 5 napadeného rozhodnutí.

Lze uzavřít, že důkazy ze záznamového zařízení ve vozidle žalobce byly získány zcela legálně, žalobci nebyla upřena práva seznámit se s podklady pro rozhodnutí a žalovaný správní orgán se vypořádal s odvolacími námitkami žalobce.

Soud má přirozeně respekt i k zásadě *in dubio pro reo*. Dojde-li se k pochybnostem, které nelze rozptýlit dalšími důkazy (podklady pro vydání rozhodnutí), je třeba rozhodnout ve prospěch obviněného. V daném případě však taková situace zkrátka nenastala, a proto správní orgány nemohly zmíněné pravidlo aplikovat.

Jelikož žalobce podstatu žalobního bodu **sub III.** žaloby uplatnil již v odvolání proti původnímu rozhodnutí městského úřadu (ze dne 11.10.2010, čj. OD-23194/10-611/2010-Cer), a jedná se tudíž o problematiku, která prolíná celým řízením před oběma správními instancemi po zrušení onoho rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, soud se v tomto ohledu dovolává a ztotožňuje také s odůvodněním nového rozhodnutí Městského úřadu Kralovice (ze dne 26.1.2011, čj. OD-2225/11-611/2010-Cer) a s odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje (ze dne 14.3.2011, čj. DSH/1373/11).

– 4 –

Soud se shoduje s žalobcem, že jeho přesvědčení, že se přestupků nedopustil, nelze hodnotit jako přítěžující okolnost. Z toho však soud nedovozuje a ostatně ani žalobce to netvrdí, že pouze tím samotným by došlo ke zkrácení práv, jež žalobci náležejí, neboť správní orgány se při ukládání sankce, jak patrně jak z rozhodnutí první instance, tak z rozhodnutí odvolacího správního orgánu, braly v úvahu vícero kritérií pro její uložení.

Naproti tomu s žalovaným správním orgánem se soud shoduje v tom, že výsledky kontrol, prováděných nezávislými subjekty ve společnosti, kde žalobce pracuje, jsou pro předmětné přestupkové řízení irelevantní.

Jelikož žaloba je v rozsahu výše uvedeném důvodná, soud podle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. současně vyslovil, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Účastníci řízení souhlasili s tím, aby soud rozhodl o věci samé bez jednání (§ 51 odst. 1 věta první s.ř.s.).

Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem ve výši **6.800,- Kč**, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 2.000,- Kč a dále z odměny advokáta za dva úkony právní služby v plné výši, tj. po 2.100,- Kč, a z náhrady hotových výdajů za dva úkony právní služby po 300,- Kč podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Za úkon právní služby oceněný plnou výší se považuje převzetí a příprava zastoupení a žaloba. K důvodně vynaloženým nákladům řízení před soudem patří rovněž částka **960,- Kč**, která odpovídá příslušné sazbě daně z přidané hodnoty ke dni rozhodování soudu, vypočtená z odměny za zastupování a z určených náhrad (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Ke splnění povinnosti nahradit žalobci náklady řízení bylo žalovanému stanoveno platební místo podle § 149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s. a určena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s. (s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo

jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 29. listopadu 2012

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková